

köti: Weöreshöz, Tandorihoz, újabban pedig a párizsi Magyar Műhely ízlésvilágához. Természetesen az említett költők, csoportok, valóban példaadók az alakuló líra szempontjából: mégsem tudom elhallgatni azt a tapasztalatot, miszerint ez a kategorizáló álláspont nem a *folyamatban lévő*, hanem a *konsztans* ideáltípust figyeli", írja Heckerle László a már idézett tanulmányban.

Ha egy újonnan formálódó költészettípussal kapcsolatban felmerülhet a „népiesség” kategóriájának valamilyen formája — mint az *Üdvözlét* költőivel kapcsolatban — akkor, a megfelelően trenírozott olvasó gyanakszik; a többiek netán (csak nem?!) ...urbánusok?(!) Ugy tűnik, hogy azok akik az *Üdvözlét* kötetben a színvonalasabb költészetet képviselik, mint Parti Nagy Lajos, Csordás Gábor és Csajka Gábor Cyprian nem is vállalják magukénak ezeket a nem éppen szerencsés beidegződéseket. „...morbus hungaricusom van jamaeska alanyiság/g-hányingerem van személytelenség-hányingerem van...”, írja Csajka Gábor Cyprian *kis rapszódia* című versében. Mármint, az *Idegen szavak és kifejezések szótára* (szerk. Bakos Ferenc) szerint a *morbus hungaricus* kifejezés a következőket jelenti: 1. kiütéses tifusz a középkorban 2. magyar betegség; a magyarságra jellemző rossz tulajdonság (pl. szalmalánk-lelkesezés, pártoskodás, stb.) (az én kiemelésem, B. Zs.)

Azok viszont, akik nyilvánvalóan magukénak vallják e löállásokat, mint Lezsák Sándor, Szervác József és Tóth Erzsébet, verseikben hagyják eluralkodni a mindent felölelni akaró s nem túl eredeti hangú, nehézkes pátoszt („és nem szoktunk mi örökké hallgatni / valaki azért mindig föláll közülünk / és inge rongyos / de úgy áll föl mint Petőfi Sándor /és hangszálai a Volgáig csöndet parancsolnának /ha egyszer istenigazából elénekelhetné a Bunkócskát...” — Tóth Erzsébet *Alkalmi verséből*). Ennél azonban sokkal veszélyesebb az, mikor az útkeresés, az önkifejezés egyéb módozatainak létjogosultságát vonják kétségbe („műlila füstfiúk a történelemtől vinnyognak és rángatóznak / tíz ujjukra öt gyűrű jut / gondosan elsorvasztott mellkasukra húszdeukás kereszt...”), és sommásan „mucsaí avantgarde”-ként intézik el a tőlük idegen törekvéseket, mint teszi azt Tóth Erzsébet a már idézett versében. Az ilyen egymásra mutogatás eddig se szült jó költészetet, s meggyőződésem, hogy ezután sem fog. Csordás Gábor helyenként felejthetetlenül szép, lírai sorai (pl.: „kikapcsolom az éjszakát / kezem csipődön nulla óra / nincs semmi csak hó hull a hóra”, — a *Nulla óra* című szonettből) és Csajka Gábor Cyprian áradó, sodró lendületű, ironiában, nyelvi leleményben bővelkedő költemény-folyamai (a már említett Parti Nagy Lajos mellett) adják meg a kötet újszerű hangját, valódi értékét.

Végző soron tehát, egyik kötet sem tartalmazza azt, amivel kecsegtet: hamisítatlan költői alkotócsoporthat. Ugy tűnik, továbbra is *egyénenként* kell szólnunk szerzőkről, alkotókról, vállalva a kaotikusabb élmény s az egyéni arculatokkal való konfrontáció előnyeit-hátrányait.

KÖZ-ÉLETÜNK ● KÖZ-ÉLETÜNK ● KÖZ-ÉLETÜNK

1987. december 1-jén Csakó Gábor volt a szombathelyi Forgó Művészklub vendége. A jó hangulatú találkozó nagyszámú érdeklődőt vonzott a főiskolai hallgatók köréből is. A házigazda Szentkirályi Zsolt volt.